

MAKBULE HANIM

Hiç kimsenin gözüne ilişmez
 Makbule Hanım'ın ömrü
 Bana ilişir
 Bir ben merak ederim kapısında uçuşan bal arılarını
 Yağmur dokunan bahçesini
 Dalları evini saran gürgen ağacını
 Saksısındaki yavru filizi
 Bir ben merak ederim

İkindiye değin çıkar Makbule Hanım
 Penceresinin önüne
 Ayak izlerini seyreder insanların
 Keskin bir serinlikle

Bacasından bereket tüter
 Güvercinler selamlar kiremitlerini
 Gözleri, o kıvılcım gözleri
 Islak odunları yakmaya yeter.
 Duasını esirgemez rahmetli kocasından
 O yüce dua ki
 Belirerek yakuttan bir kuş gibi
 Göğre doğru dümen kırar
 O işlemeli kanatlarıyla.

Kazanları kaynayırverir odun ateşiyle
 Sokaklarda yalnızlığın o iğrenç tortusu
 Sebillerden sızar hasret suyu
 Kana kana içerek
 Kervana katılacağı günü bekler
 Ardından hüznü gözlerle bir ömür
 Hiç kimse merak etmeden
 İşte böyle geçer.

Abdurrahim Cavit Özcan